

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

DUBEN 2012

č. 4

JE TU UŽ OPRAVDOVÉ JARO?

Tak sedím u počítače a dívám se také na zprávy o počasí. A mám radost, že bude vidět sluníčka víc než v listopadu. A jak to už bývá zvykem, jas a intenzita slunečních paprsků povzbuzuje k pobytu na čerstvém vzduchu. Je jasné, že k chytání bronzu to zatím není, ale mnoho užitečného se dá udělat. Mile jsem překvapen z množství mladých rodinek, jak se procházejí s kočárky, z kterých se dívají na tu krásu kolem nejmenší ratolesti. Tu a tam vidím člověka, jak běží snad s nadějí, že udrží v sobě zdravého ducha, nebo že přijde k lepším tvarům své postavy. No a asi nejvíc lidí ve svém volnu prožívá jarní chvíle na zahrádce.

Také mám rád jaro a teď si ho také užívám a také i venku. Něco už mám odpracováno, něco je ještě v plánu. Loni mi jarní období úplně uniklo. Naopak – poprvé v životě jsem prožil dva podzimy. Sice ten jeden – v Brazílii, kde jsem strávil čas od ledna do července –

jsem ani nepostřehl kvůli jeho krátkosti, a ten druhý už v Evropě. Ale mám v živé paměti barevnou krásu jara a několikaleté každodenní pozorování probouzejícího se života v blízkosti Lipenské přehrady a šumavských lesů. Farní zahrádky tam byli dvě. Umím si představit, jak budou i tento rok plné rozkvetlých květín, které jsme tam s jednou paní nasázeli. Těší mě, že

hodiny strávené v rámci kultivace, nejsou zbytečné. A přiznám se, že to zúšlechtování půdy nebylo jednoduché a lehké. Nepotřebné, divoké křoví, taktéž igelity, kamení, cihly a železo v různých podobách postupně v zemi objevováno, muselo být odstraněno, potom úžasné množství kýblů hnoje a pytlů rašeliny a to zalévání s vodou v

konvích... Ještěže ta paní byla hnacím motorem a povzbuzujícím příkladem. Ale radost z pohledu kolemjdoucích nebo návštěvníků fary a také krásu a vůně těch květín na oltářích ne jednoho kostela – to byla odměna a zároveň motivace do další

práce a vylepšování a zkrášlování farních zahrádek.

Proč takový dlouhý úvod o věcech nám jasných a blízkých...

Chci tímto povzbudit myšlenkami, že každý z nás máme možnost přinést jaro do života lidí v našem okolí, ale také do srdcí lidí sice fyzicky vzdálených, ale blízkých ve vztazích.

Denně doléhají k našim očím a uším zprávy o lidech, kteří jsou zneužíváni, nelidsky se s mnohými zachází, je tolik nemocných i ponechaných napospas kdovíjakému osudu. Sledujeme informace o dětech, které nejsou drahocenným klenotem, který je zapotřebí chránit a milovat, ale sobectví dospělých z nich udělalo „objekt“, na který si mohou ventilovat svoje vlastní pudy, využívat je k výdělku anebo je mohou vyhodit do odpadkového koše jako něco, čeho se dá rychle zbavit. Zloba, neláska v různých podobách, ale také lhostejnost – to jsou projevy zimy a chladu v lidských srdcích. Ale v těchto dnech si znovu připomínáme, jak nás Bůh volá k lásce k tomuto světu, k tomu, abychom byli nositeli naděje a jiskrami světla a las-

kavosti, která probudí lidskost k životu. Zmrtvýchvstalý Kristus nás vybízí k zamýšlení: Koho chci následovat? Kdo je mým pánem? Co ode mne očekává Pán i svět kolem mne? Od našich odpovědí na tyto otázky závisí radost nebo smutek našich rodin, našich dětí a těch, kdo nás obklopují. Každý den máme možnost zakoušet Zmrtvýchvstání a přinést druhým jaro... Dennodenně můžeme intenzivním životem s Pánem prožívat zkušenost naděje, která dává život těm, kterým jej někdo ukradl. Díky tomu věříme, že v nejtemnější noci je možné opět najít světlo, že i v nejhlubším smutku může opět vzklíčit radost a dokonce v trpké samotě může do zatvrzelého srdce proniknout láska přítele. Máme možnost být svědky této naděje. Chtějme tomuto světu ohlašovat, že tajemství znovuzrození spočívá v otevření našich srdcí tomu obdivuhodnému Otci, který na každého z nás čeká jako na svoje nejvzácnější dítě. (Matka Elvíra)

S přáním, abychom naplnili naše domovy sladkostí, jasem a krásou jara.

P. Quirin

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

ČLOVĚK A BŮH

Čte se v životě některých západních středověkých světců, že si od dětství kladli otázku: Kdo je Bůh? V katechismu, jak se vydával na počátku minulého století, byla formulace daleko neosobnější. Tam se začínalo: *Co je Bůh?* Odpověď byla docela filozofická, málo křesťanská: „Bůh je nejvyšší bytost, nanejvýš dokonalá atd.“. Tyto aristotelovské pozůstatky se

v nových katechismech na štěstí opravují. Začíná se zase otázkou: „*Kdo je Bůh?*“ odpověď pak je křesťanská: „Bůh je náš Otec, který je na nebesích!“ Není důstojné ptát se „co“ je Bůh, jde přece o osobu, která je nám blízká.

Ale i to je v dnešní době velký problém. Ptá se skutečně mnoho lidí, kdo je Bůh? Málo je ateistů, kteří se touto otáz-

kou chtějí skutečně a opravdově zajímat. Velká většina ji prostě ignoruje jako problém, který je zbytečný a který je líp si vůbec neklást. Jak s nimi tedy začít dialog o Bohu?

Jsme všichni přesvědčeni, že se musí vyjít z nějakého jiného východiska, které je společné. To pak není, jak se zdá, Bůh, ale může to být člověk. Všichni žijeme, chceme žít dobře a co nejlíp. Mluvíme o lidských právech, o nárocích a požadavcích člověka. Řekl bych: Zůstaňme tedy u toho, jenom buďme důslední. Nebojme se položit otázky: „Co je člověk? Co je potřeba k tomu, aby byl člověk člověkem a aby mohl jako člověk žít?“ Odpověď není jednoduchá. Nestačí dost vydělávat, nestačí se bavit. Ale co vlastně člověku stačí?

Z tohoto hlediska je velice poučné studium východní spirituality. Nezačíná Bohem, ale začíná člověkem. Jde však důsledně k cíli. Poslední závěr? Člověk je stvořen jako Boží obraz, a proto nebude nikdy člověkem, když nedojde k úzkému spojení s Bohem. To se pak uskutečňuje skrze Krista Bohočlověka. Není tedy možné řešit problémy člověka bez Krista. To je téma, ke kterému se stále vrací například Dostojevský.

Z teologického hlediska tuto otázku osvětlil brilantně geniální ruský myslitel Pavel Florentský. Odkryl, jak povrchně se řeší v evropské společnosti otázka tzv. lidských práv. Vychází z předpokladu, že jsme všichni lidé, že se tedy dá určit i bez náboženství, jenom docela přirozeným lidským uvažováním, co všechno patří k důstojnosti člověka. Na tom se můžeme shodnout, jak se stále předpokládá, se

všemi, kdo jsou dobré vůle, ať jsou jakéhokoli náboženství nebo dokonce ateisté. Podle těchto tzv. lidských práv stanovíme společnost národů a zákonodárství v jednotlivých státech. Že pak křesťané usilují o něco vyššího, o realitu nadpřirozenou, to je jejich, řekli bychom, soukromá záležitost. Nikdo nemůže bránit nikomu v tom, že usiluje o něco vyššího. Ale pro stát a veřejnou společnost musí stačit minimum, a to je to, co je lidské.

Ti, kdo otázku lidských práv takto formulují, mají bezpochyby dobrou vůli a jistě jsou také lidé praktičtí, kteří vycházejí ze skutečnosti dnešního světa, která je pluralistická. Ale přece jenom se nakonec musejí potkat s nezdarem. Proč? K lidskému základnímu právu patří na prvním místě lidská svoboda. Dá se lidská svoboda řešit bez svobody v Kristu?

Pravá svoboda je neomezená. Neomezený je jenom Bůh. Aby byl člověk svobodný, a takový musí být, musí mít v sobě něco božského. Skutečně pak všichni ti, kteří chtějí dokonalou svobodu, si jsou vědomi, že musejí překročit hranici omezené lidské společnosti. Překročí je falešně a jsou „běsi“, je to svoboda démonická, destruktivní. Jsou však i jiní. Ti překračují hranice člověka v Kristu. Kristus pak je osvobodil tak, že jsou schopni jenom dobra, a to nadlidského dobra.

Svoboda je ovšem jenom jeden prvek lidskosti. Je i mnoho jiných. Všecky potřebují k tomu, aby se rozvinuly plně, pomoci, milosti od Boha. Člověk se musí „zbožštit“, jak říkají řečtí Otcové, aby byl opravdovým člověkem.

(P. T. Špidlík: Ve službě Slova)

I v naší době je žeň hojná, i dnes je mnoho hladovějících a žíznících po živém Bohu, ale dělníků je málo! (V. Cikrle: Stradivárky)

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

ZDISLAVA Z LEMBERKA

V kostele sv. Kříže u dominikánů je obraz sv. Zdislavy umístěn na sloupu v kapli českých patronů.

Zdislava se narodila kolem roku 1220 na Moravě. Její život bude krátký a skončí roku 1252. Jako by to tušila, prožívá každý den velmi intenzivně. Po-

vahově zdědila mnoho po svém otci. Přibyslav byl jeden z důvěrníků krále Václava I., působil jako královský kastelán, roku 1238 na hradě Veveří a pak na důležitém královském hradě v Brně, pod kterým vyrůstalo významné a hospodářsky rušné město s bohatými koloniemi cizích kupců. V době, kdy vrcholil zápas papežské kurie s hohenštaufským Fridrichem II., podporoval všemožně církevní zájmy. Sídlil na Křižanově, na jižním okraji hraničního pralesa českomoravského. Celé to pralesní území kultivoval a osazoval novými usedlíky. Ve velkém hvozdu při pramenech řeky Sázavy chtěl vybudovat klášter pro mnichy cisterciáky. Podporoval také brněnské johanity, dominikány a minority. U minoritů v Brně byl pochován roku 1251. Ještě účinněji než otec formovala Zdislavu a její sestry matka Sibyla. Pocházela, jak i její jméno naznačuje, z dolnoitalských normanských držav. Do naší země přišla z Německa mladá s královskou dcerou Kunhutou, pozdější manželkou krále Václava I. Přibyslav ji pojal za

manželku jako mladou vdovu po panu Bohušovi. Potřetí se vdala za Jindřicha ze Žitavy. Po jeho brzké smrti roku 1254 se usadila s jinými ženami a se svou ovdovělou dcerou Eufemií v blízkosti žďárského kláštera, kde vedla téměř mnišský život. Zemřela 1. ledna 1262 v evangelní chudobě a byla pohřbena ve žďárském kostele jako jeho zakladatelka.

Apoštolka severních Čech

Zdislava se provdala za Havla z Jablonného a Lemberka, syna Markvarta II. a Hostilky. Rod Markvarticů vládl velkým majetkem v severních a severovýchodních Čechách. Havel jako důvěrník krále Václava I. požíval důvěry i církevních kruhů, zejména olomouckého biskupa Bruna ze Schaumburgu. Proslavil se jako statečný rytíř a křižácký bojovník. Zdislaviným novým domovem se tedy před rokem 1240 stal hrad Lemberk uprostřed severočeských pralesů. Z jejich manželství se narodily čtyři děti: Havel, Markéta, Jaroslav a Zdislav.

Zdislava se snažila ve všem důsledně zachovávat hierarchii hodnot. Manžel vyhověl její prosbě a uvedl dominikány, které poznala už na Moravě, do Jablonného a Turnova, do měst, která založil. S nimi pak horlivě spolupracovala jako apoštolka celého kraje. Za nepřítomnosti manželovy starala se o hospodářství a o bezpečnost hradu a podhradí. Zažila několik případů domácích lupičů, vpád Tatarů (po roce 1240) a jiných ozbrojených tlup.

V roce 1248-49 vyvolali němečtí Hohenštaufové povstání české šlechty proti králi Václavu I., protože se jim zdál

být důležitou oporou papežské strany, a do čela povstalců se jim podařilo postavit nezkušeného a mocichtivého králova syna Přemysla Otakara. Havel z Lemberka stál na straně Václavově.

Pražský biskup Mikuláš se tehdy přidal ke vzbouřenci. Přemyslovi, olomoucký biskup Bruno zůstal věrný Václavovi. Ten však ani s pomocí křižáckých houfů, jež pod jeho prapory shromáždilo provolání papežovo, nebyl s to, aby revoluci potlačil, dokonce musel opustit na čas Čechy.

Proti mladému Přemyslovi a jeho stoupencům vyrazil Havel z Lemberka spolu s Boršem z Riesenberka. Jedné noci po sv. Martinu roku 1248 napadl králevicovy zbrojné síly u Mostu a způsobil jim drtivou porážku, která rozhodla o osudu celého povstání. Přemysl byl nucen kapitulovat. Po zažehnutí nebezpečí zavítal 1. března 1249 na hrad Jablonné biskup Bruno se svým zbrojným průvodem a pana Havla přijal za leníka s povinnostmi rytířské služby jeho diecézi a zájmům. O tom svědčí tehdy vydaná listina.

Hradní paní ve špitále

Povstání a boje zanechaly zmrzačené, ožebračené a nemocné, kterým poskytovala paní Zdislava samaritánskou péči ve špitále, založeném na její popud v Jablonném. Věnovala se této činnosti tak, že jí to vyneslo pověst svěťice a ženy obdařené mocí dělat zázraky. Měla živé styky s klášteřem v Kolíně nad Rýnem, který v té době představoval zásluhou svatého Alberta Velikého významné ohnisko vědomostí lékařských. Těchto vědomostí plně využívala ve prospěch trpících.

„Léta od narození Jezu Krista milostivého 1252 svatého života paní Zdislava

ze světa odešla“, zaznamenává Dalimil její smrt. Byla pohřbena v jablonském dominikánském kostele sv. Vavřince, který založila.

Ohnisko úcty

Dominikánský klášter v Jablonném představoval ohnisko úcty k paní Zdislavě; odtud se kult šířil boleslavským krajem. V Jablonném se nacházela jedna z největších klášterních knihoven. Smíme tedy předpokládat, že již na začátku 14. století existovala legenda o paní Zdislavě, která však byla později i s celou knihovnou zničena za husitských válek. Z oné legendy zaznamenal na počátku 14. století tzv. Dalimil jen to nejpodstatnější o paní Zdislavě. V 15. století se Dalimilova kronika znovu přepisovala, a tak se známost o svaté paní Zdislavě udržovala i v husitských a reformačních Čechách. Koncem 16. století byl kult Zdislavin ožívován jablonskými dominikány, zvláště věhlasným převorem Dominikem Stallhoferem, a to za pomoci Berků z Dubé, kteří se hlásili k světecké postavě české gotiky 13. století jako ke své pramáteři. Ke konci 19. století zahájený beatifikační proces je šťastně dokončen. Papež Pius X. schválil potvrzení 28. srpna 1907 a Zdislavu vřadil mezi blahoslavené. Kongregace pro svatořečení vydává v Římě 2. července 1994 dekret o ctnostech blahoslavené Zdislavy z Lemberka. Na základě jednoznačně kladného vyjádření kolegia římských lékařů a teologů k zázraku, který se na přímluvu blahoslavené udál, pak papež Jan Pavel II. oznamuje 10. dubna 1995 svůj úmysl Zdislavu z Lemberka 21. května t. r. v Olomouci prohlásit za svatou.

o.Ambrož Svatoš OP

CHARITA

Pomoc na Ukrajině v roce 2011

Rozvojová spolupráce a pomoc na Ukrajině pokračovala v těchto základních oblastech: Pomoc chudým rodinám s dětmi, financování operací dětí i dospělých, podpora svíčkové dílny.

V rámci projektu pomoci chudým rodinám v Zakarpatí se podařilo podpořit 21 rodin s dětmi. Jednalo se především o pomoc nákupem základních potravin, léků, platbou za vodu, plyn apod. Do podpory se zapojili jednotlivci, rodiny, farnosti a část prostředků byla věnována z humanitárního konta TKS. Celkem bylo na tento účel poskytnuto 118 640,- Kč.

Výraznou pomocí se stalo financování operací a lékařských zákroků vážně nemocných dětí a dospělých. Úhrada zdravotní péče, kdy jsou lidé nuceni finančně se podílet na veškerých nákladech léčby, tzn. léky, zdravotnický materiál, ložní prádlo, apod. i hradit samotný lékařský zákrok, je pro sociálně slabé mnohdy nemožná. Obrací se proto na Charitu v Mukačevu s žádostí o pomoc. Peníze byly poskytnuty z prostředků Postní almužny, humanitárního konta TKS, prostředků TKS oblastních charit brněnské diecéze Břeclav, Blansko, Žďár nad Sázavou, Jihlava, Rajhrad a ostatních drobných dárců v celkové částce 307 826,-.

Máme radost z fungování a rozvoje svíčkové dílny ve Viškovu. Dílna slouží

jako pracovní terapie pro lidi s postižením z měst Viškovo, Chust, Tjačiv, Solotvino. Protože v Zakarpatí dosud není příliš mnoho možností zaměstnání pro lidi s postižením, zájem o práci ve svíčkové dílně se zvyšuje, stejně tak se zvyšuje poptávka po jejich výrobkách. Z prostředků TKS jsme zakoupili nový, větší tavný kotel na parafin a částkou 50 000,- Kč jsme přispěli na její provoz.

Vedle těchto stěžejních aktivit jsme již potřetí zorganizovali pro sociální a zdravotní pracovníky i dobrovolníky ze Zakarpatí týdenní stáž v ČR. Měli možnost poznat např. chráněné bydlení a dílny Sdružení Neratov, projekty v Caritas Retz, Centrum pro rodinu a sociální péči Brno, chráněné bydlení v Šanově, zařízení pro drogově závislé OCH Břeclav, Denní stacionář pro seniory ve Znojmě a zařízení OCH Znojmo. Seznámení se s financováním, provozem a celkovým fungováním sociálních a zdravotních služeb v našich podmínkách bylo pro ně obohacením a inspirací pro jejich práci na Ukrajině.

Díky finančním prostředkům z Nadace VIA jsme mohli podpořit děti ze sociálně slabých rodin v jejich zájmovém vzdělávání. Částka 48 000,- Kč umožnila 31 dětem pokračovat ve studiu hudby, zpěvu, sportu, výuce cizích jazyků apod.

*Veronika Miholová
Oblastní charita Znojmo*

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Ve světě bez utrpení se nedá žít

Není Bůh nespravedlivý? Anebo hluchý? Zaslouží si vůbec naši důvěru? Kde je Bůh, když se zřítí nějaké letadlo, když lidé trpí hladem, když jsou vyvražďovány národy, když každý den dochází k nehodám, při nichž přicházejí lidé o život? Proč nevyslyší naše prosby? Tyto otázky mi položila ve svém dopise jedna čtenářka. Přiznám se, že na to nemám po ruce žádnou hotovou odpověď.

Je to jedna z nejstarších a nejmučivějších otázek, které si lidé odedávna kladou: Jak jde dohromady Boží láska a bída člověka, na něhož dopadla rána osudu? Cožpak nemusí Bůh hned zasáhnout? Anebo kdyby alespoň zabránil tomu nejhoršímu?! Ale třeba by bylo možné unést i to nejhorší, kdyby člověk věděl, proč se to stalo, jaký smysl to asi mělo. „Až budu jednou po smrti stát před Bohem,“ řekla jedna zoufalá matka, která při železničním neštěstí přišla o dvě děti, „tak se ho na to zeptám a budu po něm požadovat vysvětlení.“ Proč tedy? Proč Bůh dopouští utrpení?

Pokusím se o odpověď. Myslím, že ve světě bez utrpení, bez bolesti a bídy se

nedá žít. Nedalo by se tam vydržet. Proč? Protože by to byl svět bez soucitu a slitování. Svět plný bezcitných egoistů a brutálních hochštaplerů. V takovém světě by totiž byly soucit, ohleduplnost a přívětivost zbytečné. Jen díky tomu, že denně prožíváme svoji zranitelnost, se učíme, že jsme jeden na druhého odkázáni. Soucitnými lidmi nás činí utrpení, které můžeme mírnit. Trpící, kterým můžeme ulehčit jejich osud. Utrpení, které musíme zakoušet na vlastním těle. Zní to paradoxně, ale jen tím, že se setkáváme s utrpením, si můžeme vypěstovat úžasné vlastnosti, které činí nás i náš svět lidštějšími.

Co k tomu vlastně řekl Ježíš? Vůbec nic. Za něho mluvily skutky. Mlčky na sebe bral své utrpení, a jak jen mohl, zmírňoval bídu druhých. Jeho motto znělo: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím“ (Mt 11,28). Kdybychom to tak dělali všichni, byli by na tom ti, kdo se namáhají a jsou obtíženi břemeny, lépe.

NADĚJE, KTERÁ PŘEKONÁ I SMRT

Velikonoce jsou velké církevní svátky radosti. A vigilie na Bílou sobotu je pro mě zážitek, který ve mně během celého církevního roku vzbuzuje největší štěstí. V průběhu Velikonoc prožíváme při bohoslužbách nesmírně širokou paletu pocitů – od nejhlubšího smutku nad Ježíšovou smrtí až po jásot nad jeho zmrtvýchvstáním.

Petrovi se tehdy vedlo nejinak. Po Ježíšově ukřižování většina učedníků a Ježíšových stoupenců z Jeruzaléma utekla a se strachem se ukrývali ve svých rodných vesnicích. Všechno bylo ztraceno. Petr patřil k hrstce těch, kteří přece jen vydrželi ve městě. A byl také jedním z prvních, jimž se Ježíš po svém zmrtvýchvstání ukázal. A co udělal Petr?

Poslal posly do vesnic, kde se ukrývali učedníci, nechal je všechny svolat a vzkázal jim: „Není všechno ztraceno. Ježíš žije! Vstal z mrtvých! Vraťte se nazpět!“ A oni skutečně přišli. Ještě naprosto zoufali se shromáždili zakrátko opět v Jeruzalémě. A tak vznikla první křesťanská obec, prvotní církev.

Ne všichni se však v té době dali tak snadno přesvědčit. Cožpak je možné, aby mrtvý znovu ožil? V křesťanské obci v Korintu ještě měli někteří pochybnosti a ptali se apoštola Pavla na důkazy. Toho to však nevyvedlo z míry. Poslal Korintánům list, v němž jmenovitě uvedl osoby, s nimiž se Ježíš po svém zmrtvýchvstání setkal (srov. 1 Kor 15,3-8). „Většina z nich dosud žije,“ dodal. Je to už dvacet

let. Zeptejte se jich, jestli chcete. Pavel sám měl v této věci jasno: Jestliže nebyl Kristus vzkříšen, marná je křesťanská víra.

Symbolem této víry jsou ostatně i velikonoční vajíčka. Ve vajíčku se totiž ve skrytu vyvíjí nový život, pak náhle skořápka praskne a vylíhne se kuřátko. Dříve v tom lidé viděli symbol Ježíšova vzkříšení z mrtvých. I velikonoční vajíčka nám tedy mohou připomenout, co tvoří jádro křesťanského poselství:

Ježíš zvítězil nad smrtí. A proto máme naději, která překonává i smrt. Naději ve věčný život u Boha.

Z knihy N. Wolfa Prokletý mobil

ROK BIŘMOVÁNÍ

DARY DUCHA SVATÉHO

Zpracováno podle P. J. Peňáze z FERMENTUM – 2012.

3 Dar rady

Katechismus:

Dar rady nám pomáhá, že si dokážeme poradit. (Mdr ,14-16)

Příklad:

Tři lidé se jednoho dne ocitli na břehu prudké a nebezpečné řeky. Všichni tři se potřebovali dostat na druhou stranu. Bylo to pro ně dost důležité. První, mazaný kupec a velký obchodník, který uměl obratně řídit lidi i věci, poklekl a obrátil se k Bohu se slovy: „Pane, dej mi odvahu ponořit se do těchto nebezpečných vod a překonat řeku. Na druhé straně na mě če-

kají důležité záležitosti. Zdvojnásobím své zisky, z toho, co vydělám, dám i na kostel, ale musím jednat rychle.“ Vstal a po chvíli váhání se ponořil do vody. Ale voda ho strhla a odnesla. Druhý byl voják, známý svou bezúhonností a odhodlaností. Postavil se do pozoru a žádal: „Pane, dej mi sílu překonat tuto překážku. Podrobím si řeku, protože bojovat za slávu je mým heslem.“ Bez zaváhání se vrhl do vody, ale proud byl silnější než on a odnesl ho pryč. Třetí osobou byla žena. Doma ji očekával manžel a děti. Také ona poklekla a prosila: „Pane, pomoz mi, dej mi radu a poskytni mi dost rozumu, abych překonala tuto nebezpečnou řeku.“ Vstala a všimla si, že nedaleko pastýř hlídá stádo. „Jak bych se dostala přes řeku?“ zeptala se pastýře. „Deset minut odtud, za tamhle tou vyvýšeninou, je most,“ odpověděl pastýř.

Někdy stačí jen trocha pokory. A najde se někdo, kdo ukáže správný směr.

4 Dar síly

Katechismus:

Dar síly uschopňuje člověka k vytrvání v nadměrně těžkých situacích. (Sk 7 - Štěpán)

Příklad:

Jeden člověk má v obývacím pokoji na čestném místě zavěšený neobvyklý předmět – kus klacku. Když se ho někdo zeptá, proč taková zvláštnost, začne vyprávět: „Když jsem byl malý, šel jsem jednou s dědečkem do parku. Bylo mrzivé zimní odpoledne. Dědeček šel za mnou a usmíval se, ale bylo mu těžko. Měl nemocné srdce, které už špatně fungovalo. Chtěl jsem jít k jezírku. Bylo celé zamrzlé, úplně celé! „To by bylo krásné, zabrus-

lit si,“ vykřikl jsem. „Chtěl bych se rozběhnout a sklouznout se po ledu, aspoň Jednou!“ Dědeček si dělal starosti. Ve chvíli, kdy jsem vstoupil na led, dědeček řekl: „Bud' opatrný!“ Příliš pozdě. Led mě neudržel a já jsem se s křikem propadl. Dědeček, který se celý roztrásl, chytil nějakou větev a natáhl ji směrem ke mně. Chytil jsem se jí a on táhl ze všech sil, dokud mě z díry v ledu nevytáhl. Plakal jsem a třásl se. Udělala mi dobře horká koupel a postel, ale pro dědečka to všechno bylo velmi vyčerpávající, příliš rozčilující. V noci podlehl silnému srdečnímu záchvatu. Náš zármutek byl nesmírný. Utíkal jsem k jezírku a našel jsem ten kus dřeva. Díky němu mi dědeček zachránil život a ztratil svůj! Pokud budu živ, bude viset na stěně jako připomínka jeho lásky ke mně!“

Proto mají křesťané ve svých domech uloženy kousky dřeva ve tvaru kříže.

KARDINÁLSKÉ PUTOVÁNÍ

České dominikánské provincii se poprvé v její více než sedmisetleté historii dostalo té milosti, že jeden z jejích členů byl na Slavnost Zjevení Páně 6. 1. 2012 jmenován do kardinálského sboru a mělo být dopřáno se této slavnosti zúčastnit. Slavnost byla rozdělena do dvou dnů na sobotu a neděli 18. a 19. února, na kterou byl přesunutý Svátek Stolce Sv. Petra z důvodů Popeleční střeďy, která připadla na původní den svátku.

Papež jmenuje kardinály v průběhu dvou, či více let. Jmenování

náleží v zásadě do tří skupin. Jsou jimi především ti, kteří jsou zodpovědní za vedení církevních úřadů ve Vatikánu, pomáhajících papeži spravovat církve a byli do svých úřadů jmenováni nedávno. Pak jsou to ti, kteří jsou nově pastýři jednotlivých národních církví a jsou arcibiskupy v hlavních městech jednotlivých států a nakonec jsou čestně jmenováni významní teologové a učenci. Ti všichni mají tvořit kardinálský sbor, který je nejbližším poradním sborem papeže v jeho službě univerzální církvi.

Z České republiky se této slavnostní události zúčastnilo tisíc poutníků, včetně mnoha kněží, biskupů a vládní delegace. Ti všichni přijeli, připutovali a přiletěli v pátek a měli chvíli čas odpočinout a vidět trochu krásy věčného města.

Brzy ráno v sobotu jsme se pak dlouhými frontami měli možnost (díky speciálním místenkám) dostat do svatopetrské baziliky blízko k oltáři, abychom se zúčastnili tzv. veřejné konzistoře kardinálů, při které nově jmenovaní přijali kardinálský dekret, prsten a biret a byli papežem oficiálně a veřejně přidruženi ke kardinálskému sboru. Celá slavnost měla charakter bohoslužby slova, modliteb a zpěvů, což prohloubilo radost, kterou jsme všichni měli. Ihned po konzistoři jsme měli možnost se s otcem Dominikem setkat a poblahopřát mu a vnímat tak jeho radost, rozechvění i pro něj tak typickou pokoru.

Odpoledne ve tři hodiny se pak všichni poutníci sešli v jednom z římských kostelů nedaleko svatopetrské baziliky, aby se zúčastnili první mše sv., kterou otec Dominik sloužil jako nově ustanovený kardinál. Pozdě odpoledne pak noví kardinálové přijímali v prostorách Apoštolského paláce a Auly Pavla VI. své poutníky k rozhovorům a gratulacím až do pozdních večerních hodin.

V neděli ráno pak byla slavností mše svatá, kterou papež Benedikt XVI. celebroidal pouze s nově jmenovanými kardinály, aby se s nimi sjednotil eucharistickým společenstvím a v promluvě je opět vyzýval ke službě církvi a vysvětloval jim význam jejich poslání. Účastí na této mši sv. jsme si nejen splnili nedělní povinnost.

Po této závěrečné bohoslužbě se všichni unavení poutníci vydali na oběd do svých batůžků, nebo malých přilehlých restaurací a dobrou italskou kávu, aby měli sílu na cestu domů.

Celá událost byla pro mě velkou zkušeností univerzální církve. Do Říma spolu s novými 22 kardinály připutovaly desetitisíce poutníků, katolíků z celého světa, které jsem v životě neviděl a zřejmě již nikdy v životě nevidím. A přesto mezi tolika lidmi panovala hluboká jednota, jemná láska a radost. Byli jsme sjednoceni stejnou vírou, nadějí a láskou. Poznal jsem jak samotná církev je velikým a prvním důvodem k víře, totiž, že všechno to co nám víra, naděje a láska říkají není fikce, ale skutečnost. Skutečnost sice pro nás teď neviditelná, ale tak samozřejmá jako viditelné věci, jimiž se nás dotýká.

o. Romuald

POUTĚ

Cyrlometodějská pěší pout' na Velehrad

Před 11 lety, 18. ledna 2001 na svátek Panny Marie Matky jednoty křesťanů,

jsme se sešli na faře ve Znojmě a naplánovali Cyrlometodějskou pěší poutě na Velehrad. Měla být určena hlavně pro ty, kdo nemohou pěšky do Říma, a přesto by

rádi někam putovali, a zároveň obdoba toho, co prožije každý mladý polský katolík, když aspoň jednou za život jde pěšky na Jasnou Horu v Čenstochové prosit Královnu Polska za svou vlast.

Doslova u stolu jsme naplánovali pětidenní trasu z Vysočiny a ze Znojemska, na každý den 33 km pěšky a závěrečné sobotní společné zakončení. Vybrali jsme farnosti, kde budeme moci přenocovat. Bohu díky, Panně Marii díky, sv. Cyrilu a Metoději díky, svatým andělům strážným díky, že to všechno vyšlo a pokračuje. A že se chodí už v osmi proudech celkem ze 17 míst (Vranov nad Dyjí, Netín u Velkého Meziříčí, Radešínská Svatka, Vítochov u Bystřice nad Pernštejnem, Sebranice u Litomyšle, Olomouc, Bohuslavice u Hlučína, Nový Jičín, Uherský Brod, Uherské Hradiště, Ostrožská Lhota, Veselí nad Moravou, Skalica, Ratiškovice, Slavkov u Brna, Brno-Bystrc, Levý Hradec).

Dík patří také spolupoutníkům a dobrodincům po cestě. Vám všem Pán Bůh zaplatí! A Pán vám žehnej! A nad našimi zemřelými, i nad zemřelými poutníky, se smiluj!

Mons. Jan Peňáz Křtiny
(Převzato z *OLDIN* č. 1-2/2012)

Čtvrtá diecézní ministrantská pout'

Čtvrtá diecézní ministrantská pout' se bude konat **26. května 2012** ve Vranově u Brna. Vyvrcholením celodenního programu

(viz [plakátek](#)) bude bohoslužba, které bude předsedat brněnský biskup Vojtěch Cikrle ve 14.30 hodin. Pout' bude obětována za nová kněžská povolání a za povolání k zasvěcenému životu.

X. Dívčí pěší pout'

z Vranova n/D do Kostelního Vydří se koná v sobotu **8. 5. 2012**

Odchod v 6 h z Vranova nad Dyjí, příchod do Kostelního Vydří cca 20 h, potom mše svatá, po mši svaté společný odjezd do Vranova. (Trasa: *Vranov nad Dyjí – Lančov – Vysočany – Police – Dačice – Kostelní Vydří*); Doprovodné vozidlo zajištěno.

Růženec, dostatek tekutin a jídla sebou; délka trasy asi 40 km. V případě noclehu na faře ve Vranově je potřeba spacák

Kontakt – 602 840 461

Společné modlitební úmysly:

Za úctu k životu; za matky; za nová duchovní povolání.

Pout' do Mariazell

V sobotu 19. 5. se koná **pout' do Mariazell**. V rámci pouti navštívíme i klášter Lilienfeld a jezero Erlaufsee. Odjezd v 6 h ze Znojma od Lázní. Cena je 720,- Kč pro dospělé, 650,- Kč pro děti do 15 let. Informace u p. Balíkové – 728272760.

POZVÁNÍ

na setkání mládeže ve Žďáře nad Sázavou

Od 14. do 19. srpna 2012 se ve Žďáře nad Sázavou bude konat už páté Celostátní setkání mládeže (CSM). Čeká tu na Tebe velmi bohatý a pestrý program, ve kterém si budeš moct najít „to své“: pouťavé katecheze, slavení eucharistie, celodenní adorace, zajímavé přednášky, dobrá hudba, výstavy, workshopy a semináře, poznávací výlety, diskusní skupinky, sportovní vyžití nebo kreativní dílny. Budeš mít také možnost zúčastnit se školy modlitby, prožít v klidu svátost smíření

nebo si popovídat s knězem. Celý týden budou na setkání přítomni biskupové a bude příležitost se s nimi setkat a popovídat. Součástí programu bude i Pout' rodin, která se bude konat v sobotu 18. srpna 2012. Žďár ale bude především místem osobních setkání - s přáteli, s novými lidmi, s biskupy, s kněžími, zasvěcenými osobami ... a hlavně s Kristem.

CSM je určeno pro všechny mladé lidi od 14 do 30 let. V programu se bude myslet jak na středoškoláky, tak na vysokoškoláky a mladé pracující. Přednášky budou proto děleny podle věku. Podle možností a svých schopností se také můžeš zapojit do některé z přípravných skupinek.

Hlavním tématem letošního CSM je Duch svatý a jeho mottem je citát z listu sv. Pavla: „*Ovocem Ducha je láska, radost a pokoj...*“ (Gal 5,22). S mladými lidmi z celé České republiky se tak zapojíme do oslav Roku biřmování, který vyhlásili naši biskupové na rok 2012

v souvislosti s tříletou přípravou na oslavu 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu.

Byl jsi v roce 2007 na setkání v Táboře a chtěl bys opět zažít jeho atmosféru? Anebo jsi v Táboře nemohl být, ale hodně jsi o něm slyšel od svých kamarádů? Vydej se do Žďáru a pozvi na cestu i mladé ze svého okolí včetně hledajících! I na ně čeká na CSM zajímavý program a kdo ví... Třeba právě ve Žďáře najdou odpovědi na své otázky týkající se víry.

Přihlašovat se můžeš přes elektronickou přihlášku, kterou najdeš na webu setkání www.dozdaru.jdem.cz Cena za celé setkání je 1 100,-Kč. Kdo se přihlásí a setkání uhradí do 31. května 2012, zaplatí pouze 950,- Kč.

Více informací najdeš na:

<https://zdar2012.signalny.cz/>.

Zdeňka Hennigová
Česká biskupská konference
Sekce pro mládež

SPE SALVI – pokračování)

výtah z encykliky o křesťanské naději papeže Benedikta XVI.

Místa osvojení a uplatnění naděje

I. Modlitba jako škola naděje

32, 33: Naději je možné se učit především modlitbou. Když už nemám nikoho, ke komu bych hovořil, koho bych oslovil, k Bohu mohu mluvit stále. Když už mi nemůže pomoci nikdo, on mi může pomoci. I když jsem byl zahrán do nejposlednější osamělosti. Kdo se modlí, není nikdy úplně sám.

Při modlitbě se nestahuji do soukromého koutečku svého vlastního štěstí: správná modlitba postupně člověka očišťuje do té míry, že je způsobilý setkat se s Bohem – a proto také s člověkem. V modlitbě se musí člověk naučit, o co vůbec má při modlitbě prosit.

Musí se naučit, že se nemůže modlit v neprospěch svého bližního. Musí se naučit, že nesmí prosit za povrchní a pohodlné věci, které si právě v tomto okamžiku přeje – malé klamně naděje. Musí se zbavit svých skrytých lží, jimiž sám sebe klame.

Neuznání viny a iluze nevinny mě samy o sobě neospravedlní ani nepřinesou vykoupení, neboť jsem vinen za otupělost svého svědomí a za neschopnost rozpoznat v sobě zlo.

Při modlení se musí propojovat společenský i osobní prvek modlitby. A tak my můžeme promlouvat k Bohu a Bůh promlouvá k nám. Přitom jsme postupně očišťováni, a

tak jsme způsobilí pro Boha a připraveni pro službu lidem.

II. Jednání a utrpení jako místo osvojení naděje

35. Každé vážně míněné a správné lidské jednání je vlastně naděje, která se naplňuje. Snažíme se splnit ty či ony úkoly, které jsou pro naši další životní cestu důležité. Vlastním přičiněním se snažíme přispět k tomu, že svět bude mít o trochu více světla a že bude lidštější.

Jenže ustavičné úsilí o zdárné pokračování vlastního života a neustávající starost o budoucnost celku unavuje nebo vede k fanatismu, pokud nám nesvítí světlo oné velké naděje.

Světlo velké naděje nemohou utlumit ani drobné neúspěchy ani společenské zvraty. Pokud můžeme doufat jen v to, co nám jako naději nabízejí představitelé vládnoucí politické a hospodářské moci, bude náš život brzy zbaven jakékoliv naděje.

Jen světlo oné velké naděje nám dává jistotu: smím vždy znovu doufat, i když od svého života nebo od rozhodujících událostí zjevně už nic očekávat nemohu. Jistotu, že jak můj osobní život, tak i dějiny celého lidstva jsou bezpečně ukryté v nezničitelné lásce Boží a jsou její mocí chráněny.

Není možné, abychom „vystavěli“ Boží království jen vlastními silami: to, co my tady budujeme, zůstane vždy jen lidskou říší se všemi omezeními. Ale přesto platí, že naše jednání není před Bohem bezvýznamné, a proto není bezvýznamné ani pro chod dějin: můžeme totiž sebe i svět připravovat pro příchod Boží: pro pravdu, lásku a dobro.

Můžeme svůj život a svět zbavovat jedů a nečistot, které by byly schopny zamořit a zničit přítomnosti budoucnost. To má svůj smysl i tehdy, když jsme navenek neúspěšní nebo zdánlivě bezmocní proti převaze nepřátelských sil.

Zpravoval Ing. Simek (pokračování)

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každý den v 7 h u Mnišek dominikánek je mše svatá s možností účasti věřících. Vstup klášterem Dolní Česká 1 do 6.55 h. V kostele u sv. Kříže ranní mše sv. v 6.45 h nebudou.
- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.
- Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.
- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.
- Každé pondělí před večerní mší sv. u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.
- Každé pondělí v 19 h na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.
- Každé pondělí v 18 h v Únanově **dětská mše**.
- Každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže **zkouška chrámového sboru**.
- Každé druhé úterý v měsíci od 14 h do 17.30 h v kostele sv. Kříže **adorace za nenarozené děti**.

- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.
- Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.
- Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.
- Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.
- Každý pátek v 8 h u sv. Hippolyta na Hradišti mše sv. (ve středu v 18 h mše sv. zrušena).
- Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.
- Každou sobotu v 9 h v **pensionu na Vančurově ul.** ve společenské místnosti mše sv.
- Každou sobotu v 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 515 227 723; 736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

- 31. 3. **diecézní setkání mládeže** v Brně na Petrově.
- 31. 3. od 9 do 16 h na faře u sv. Mikuláše **Kurz přirozeného plánování rodičovství**; pořádá společnost Pár páru. Pokračování 28. 4.
- 31. 3. **měsíční pout'** v Hl. Mašůvkách (přesunuta z Bílé soboty) v 18 h, autobus ze Znojma v 17 h.
- 1. 4. **Květná neděle**, u sv. Mikuláše svěcení ratolestí v 9 a 11 hod; u sv. Kříže přede mši sv. v 8 h; 14,30 hod **Křížová cesta na Hradiště**.

- 2. – 4. 4. **velikonoční sv. zpověď'**: pondělí, úterý, středa svatého týdne u sv. Jana Kř. u kapucínů 14 – 17 h; u sv. Kříže 15 – 18 h; u sv. Václava v Louce ve středu 17 – 18 h; na Hradišti v pondělí 18 – 19 h; v Příměticích v neděli od 18 h a v pondělí od 17 h; v Mramoticích ve středu v 17 h.
- 5. 4. **Zelený čtvrtek**
- 6. 4. **Velký pátek** – den přísného postu; u sv. Kříže se kostel otevírá ráno v 7 hodin, kdy začíná v kostele modlitba ranních chval – tzv. „Temné hodinky“; pobožnost Křížové cesty už v 15 h.
- 7. 4. **Bílá sobota** – u sv. Mikuláše soukromé adorace u Božího hrobu; dary u Božího hrobu jsou na podporu kostelů ve Svaté zemi. U sv. Kříže se kostel otevírá ráno v 7 hodin, kdy začíná v kostele modlitba ranních chval – tzv. „Temné hodinky“.
- 8. 4. **Boží hod**; při mši sv. svěcení pokrmů.
- 8. 4. v 15.30 h **velikonoční hudba u sv. Kříže**; účinkuje chrámový sbor sv. Kříže, vokální skupina Mosty, vokální skupina Minima a orchestr Znojemští hudebníci. Vstupné plné 80 / snížené 60 Kč.
- 8. 4. v 17 h u sv. Mikuláše **velikonoční koncert** Pěveckého sdružení V. Nováka.
- 13. 4. v 18 h u sv. Kříže beseda s o. Z. Czendlikem „**O všem a ničem**“; v 18 h je mše sv. a poté beseda v sále kláštera.
- 15. 4. v 15 h měsíční modlitba v **popické kapli**, pěší odchází ve 14 h z Kraví hory.
- 16. 4. v 18,30 h v pravoslavném kostele sv. Rostislava na nám. Otmara Chlupa **koncert Donští Kozáci**.
- 21. 4. se koná **vodácké putování po Dyji** – řece svatého Klementa. Sraz je

v 8:45 h u Dobšické lávky. Startovné 50,- Kč. Občerstvení u Krhovického jezu.

- 28. 4. od 9 do 16 h na faře u sv. Mikuláše pokračuje **Kurz přirozeného plánování rodičovství**; pořádá společnost Pár páru.

- 29. 4. ve 14 h v Popicích **poutní mše sv. ke cti sv. Zikmunda**; mši sv. slouží pan opat Marián Kosík, O.Praem. z Nové Říše.

- 3. 5. ve 20 h **adorace** u sv. Mikuláše

- 4. 5. **první pátek** od 14 h adorace a sv. zpověď

- 5. 5. v 18 h v Hl. Mašůvkách **měsíční pouť**, autobus v 17 h

- 6. 5. neděle odpoledne **poutní zájezd** do Dobré Vody u Jemnice, Kdousova, Hájku a Velkého Újezda. Autobus ze Znojma ve 13,30 h Vídeňská u mostu, Pa-

lackého, lázně, Přímětice v 15 h májová pobožnost v Dobré Vodě beze mše sv.

- 8. 5. Jednodenní **pěší pouť do Tří Dubů** v Rakousku (40 km) vychází se v 6,30 h od sv. Mikuláše ve Znojmě, mše sv. u Tří Dubů v 19 h.

- 13. 5. v 15 h **požehnání opravené sochy sv. Jana Nepomuckého** při silnici Konice – Popice se mši sv. místo měsíční pouti do popické kaple. Autobus ze Znojma – ve 14 hod Přímětice, lázně, Pa-

- 27. 5. v 17 h **májová pobožnost a svátostné požehnání**, v 18 h **zakočení kurzu víry**.

- **3. 6. v 9 h 1. sv. přijímání dětí u sv. Mikuláše bude.**

Noc kostelů se letos ve Znojmě u sv. Mikuláše a u sv. Kříže konat nebude

POŘAD BOHOSLUŽEB VE ZNOJMĚ O VELIKONOCÍCH

	Zelený čtvrtek 5.4.	Velký pátek 6.4.	Velikonoční vigilie Bílá sobota 7.4.	Neděle Zmrtvýchvstání Páně 8.4.
sv. Mikuláš	16.00	16.00	18.00	10.00
Sv. Alžběty				11.00
sv. Kříž	18.00	7.00 Temné h. 18.00	7.00 Temné h. 20.00	8.00; 10.00; 18.00
sv. Václav	18.00	18.00	20.00	8.00
sv. Hippolyt	19.00	19.00	20.00	10.30
Šatov – pro Šatov, Hnanice, Havraníky	19.00	19.00	20.00	9.45 Šatov a Hnanice 11.15 Havraníky
Konice	17.00	17.00	17.00 – nešpory s promluvou	8.00
Přímětice	9.30	18.30	20.00	9.30
Kuchařovice	8.00	bohoslužba v Přímětících	bohoslužba v Přímětících	8.00
Mramotice	11.00	bohoslužba v Přímětících	bohoslužba v Přímětících	11.00

Pobožnosti Křížové cesty:

**v Gránicích na Květnou neděli 1. 4. ve 14.30 h (na Hradiště)
na Velký pátek 6. 4. ve 21 h (na Hradiště)**

PŘÍLEŽITOST K VELIKONOČNÍ ZPOVĚDI VE SVATÉM TÝDNU

	2. 4. pondělí	3. 4. úterý	4. 4. středa
sv. Jan Kř.	14 – 17 h	14 – 17 h	14 – 17 h
sv. Kříž	15 – 18 h	15 – 18 h	15 – 18 h
sv. Václav			17 – 18 h

Prímětice: v neděli **17. 4.** od 19 h a v pondělí **18. 4.** od 17 h.

Mramotice: **13. a 20. 4.** v 17:00 přede mší svatou

Kuchařovice: **14. 4.** v 17:00 přede mší svatou

Příprava na biřmování: 20.4.; 27.4.; 4.5.; 11.5.18.5.

sv. zповeď před biřmováním 19. 5. od 14 do 17 h v kapucínském kostele

Biřmování 20. 5. v 9 h u sv. Mikuláše

Kurz víry neděle 22. 4. v 18 h na faře u sv. Mikuláše

Chléb hříšníků

Lidé mi říkají: „Víte, pane faráři, já jsem hříšný člověk, já přece nemůžu chodit tak často k přijímání.“ Ale vždyť svaté přijímání je tu právě pro hříšného člověka! Ovšem pro hříšného člověka, který o sobě ví, že je hříšník. Jak napsal G. K. Chesterton: „Svatý je ten, kdo o sobě ví, že je hříšník.“ A právě proto, že ví, že je hříšník, denně přichází k Bohu, k jedinému prameni odpuštění a svatosti. Svátý farář z Arsu říkával lidem: „Nejsi hoden přijmout eucharistii, ale potřebuješ ji.“

Také každý kněz bytostně prožívá svou hříšnost. Denně prosí Boha za od-

puštění, protože ví, že bere tělo Kristovo do nesvatých rukou. Vždyť ten, kterého přijímá, je daleko svatější, než kdy jeho srdce vůbec bude. Proto při každé mši svaté v úkonu kajícího prosíme za odpuštění. Bůh tě touží očistit, umýt ti nohy i srdce, a ty stále jen kroutíš hlavou: „Ne, Pane, nepřibližuj se, já jsem jen hříšník!“ Ale jediná cesta z hříchu je přijít za Kristem, hřích mu vyznat a přijmout Krista znovu do svého srdce. On netouží být jen uctíván. Touží se stát tím, který nás sytí.

V.Kodet: Hledám tvou tvář

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontaktní adresa redakce Ing. Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz

Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce.

Vychází 10× ročně (mimo prázdniny). Uzávěrka je vždy 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5,- Kč.

Tisk POLYGRAF Znojmo